

Arrest

nr. 70 926 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd op 23 september 2010 op de hoogte gesteld door de administratieve diensten van de stad Antwerpen dat verzoekster, zonder de vereiste toelating of machtiging, in het Rijk verbleef en zich had aangemeld teneinde in het huwelijk te treden met de heer S.S., een Belgisch onderdaan.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen deelde verzoekster en de heer S.S., via een op 13 januari 2011 gedateerde brief, mee dat hij weigerde het door hen voorgenomen huwelijk te voltrekken.

1.3. Op 1 maart 2011 legden verzoekster en de heer S.S. een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Niklaas.

1.4. Verzoekster diende op 14 maart 2011, in functie van haar relatie met de heer S.S. een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 augustus 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 16 augustus 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14.03.2011 door [G. N., R.] [...] van Nigeriaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

Foto's waarop geen datum valt af te lezen: zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen zijn. Bijgevolg vormen deze foto's geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Informatieblad huwelijksaangifte dd 20.09.2010, kwijting 5279 dd 20.09.2010, een aangetekend schrijven van de stad Antwerpen dd 02.11.2010, kwijting nr 0792742 dd 10.11.2010, uitnodiging voor verhoor dd 29.12.2010, weigering huwelijksvoltrekking dd 13.01.2011, afschrift van een PV dd 14.12.2010, kennisgeving rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen dd 18.02.2011, een verzoekschrift neergelegd op 17.01.2011, inschrijvingsbewijs van de VDAB dd 22.03.2011, informatie over een opleiding van de VDAB dd 26.04.2011, een huurovereenkomst ingaand op 01.01.2011, factuur Telenet dd 23.02.2011, een aanmaning tot betalen van Electrabel dd 07.03.2011: aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende op 14.03.2011 toont de recente datum van al deze documenten niet aan dat betrokkenen reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond of reeds één jaar voor de aanvraag een stabiele relatie hebben.

Aankoopbevestiging Telenet met installatiedatum 22.01.2010 op het vorige adres van betrokkene, factuur Belgacom dd 06.10.2010 op het vorige adres van betrokkene: aangezien op deze documenten geen verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormen deze documenten geen bewijs voor de relatie.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008), van “*de richtlijnen van de Europese commissie*”, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]”

Dienst vreemdelingenzaken nam een negatieve beslissing omdat zij meent dat verzoekster niet [op] afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met mijnheer [S. S.].

Volgens dienst vreemdelingenzaken:

- *Vormen de foto's geen bewijs omdat er geen datum op staat.*
- *Kunnen de verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden dus vormen zij geen bewijs.*
- *Op de aankoopbevestiging van telenet met installatiedatum 22.01.2010 en de factuur van Belgacom is geen verwijzing terug te vinden naar betrokkene zodat deze documenten geen bewijs vormen voor de relatie.*

Dit ten onrechte.

Conform artikel 3 van het KB van 07.05.2008 gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010 is er sprake van een duurzame en stabiele relatie in het geval wanneer partijen

- *gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, of*
- *bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 1 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of*
- *een gemeenschappelijk kind hebben*

Het bewijs kan op allerlei mogelijke manieren geleverd worden en zal moeten beoordeeld worden in concreto in elk dossier.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 3 van het KB van 07.05.2008 gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010 en van de richtlijnen van de Europese Commissie.

Volgens richtlijnen van de Europese commissie moet België voor het bewijs van de duurzaamheid van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen.

Het bewijs van een duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet België ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing dit niet afdoende heeft gedaan.

Zij meent dat aan de hand van de voorgelegde stukken wel zij wel degelijk bewezen heeft dat zij 1 jaar voor de aanvraag reeds samenwoonden of minstens dat zij bewezen hebben elkaar minstens 1 jaar te kennen en regelmatig contacten met elkaar te hebben gehad.

Dit blijkt uit wat volgt.

Verzoekster legde bij haar aanvraag verscheidene foto's voor waaronder ook foto's van het huwelijk van de zus van mijnheer [S. S.]. Verzoekster en mijnheer [S.] waren op dit huwelijk aanwezig als koppel en er werden verscheidene foto's van hen genomen. Hieruit blijkt dat zij effectief een koppel zijn.

Het huwelijk van de zus van mijnheer [S.] vond plaats op 13.08.2010. Het bewijs hiervan wordt geleverd aan de hand van het trouwboekje van mijnheer [S. S.] zijn zus. (stuk 1).

Niet alleen legde verzoekster hiervan verscheidene foto's voor maar eveneens stelde de zus van mijnheer [S.] een verklaring op die bevestigt dat zij een koppel zijn en sedert wanneer.

Verzoekster meent dat dit wel degelijk bewijzen vormen van een duurzame en stabiele relatie conform artikel 3 van het KB van 07.05.2008 gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010.

Dat dienst vreemdelingenzaken met dit alles onvoldoende heeft rekening gehouden.

Voorts ziet verzoekster niet in waarom verklaringen van derden niet kunnen gebruikt worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Deze verklaringen kunnen wel degelijk gecontroleerd worden doch dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te doen hoewel telkens de identiteitsgegevens en adressen van deze personen werden opgegeven.

Door de beslissing op deze wijze te motiveren maakt dienst vreemdelingenzaken het verzoekster in feite onmogelijk om bewijzen voor leggen van haar duurzame en stabiele relatie. Dit is niet zorgvuldig en niet redelijk te verantwoorden. Bovendien is dit zeker niet de bedoeling van de wetgever geweest en beoordeelt op deze wijze dienst vreemdelingenzaken de criteria van artikel 3 strenger dan wettelijk voorzien.

In feite wonen verzoekster en haar partner al sedert juni-juli 2009 samen. Verzoekster verbleef geruime tijd illegaal in ons land. Dit maakt uiteraard dat het niet evident is om bewijzen voor te leggen van hun relatie uit deze periode. Men tracht immers niet op te vallen. Het huurcontract stond bijvoorbeeld te Antwerpen toen op naam van mijnheer hoewel zij wel samenwoonden.

Het feit dat zij sedert 2009 een relatie hadden blijkt eveneens uit stuk 2 van de inventaris. Dit betreffen e-mails en foto's van een weekendje aan zee. Deze mails dateren van mei 2009. Het zijn in feite e-mails van zus Sandra van mijnheer [S.] aan Roger (de vriend van de moeder van mijnheer [S.]). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster en mijnheer [S.] reeds een koppel waren.

Verzoekster legde de foto's voor die genomen werden tijdens dit weekend met de familie en foto's van de strandwandeling die zij toen maakten (stuk 2A).

Verzoekster heeft eveneens een dvd (stuk 2B) voorgelegd van tijdens dit weekend. Indien dit document wordt geopend zal blijken dat de datum 20.10.2009 verschijnt. Dit vormt dan ook een bewijs dat verzoekster en mijnheer [S.] al minstens sedert 2009 een relatie hadden.

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden.

Voorts heeft dienst vreemdelingenzaken met volgende zaken geen rekening gehouden.

het kader van hun huwelijksaangifte werden verzoekster en mijnheer geïnterviewd. Zij werden op 25.10.2010 geïnterviewd. Uit het verslag van dit interview blijkt duidelijk dat men beschikt over foto's (stuk 3) van verzoekster en mijnheer van in de winter 2009. Deze foto's werden door verzoekster opnieuw neergelegd. In feite beschikte dienst vreemdelingenzaken reeds over deze informatie. Dit blijkt uit het verslag van het interview d.d. 25.10.2010, pagina 5:

"Foto's en documenten: de rekeningen van telenet en electrabel worden op naam van mevrouw gestuurd. De moeder die een verklaring opstelt dat haar zoon een relatie heeft met mijnheer, opgemaakt op 08.09.2010. Foto's met de familie van mijnheer in de zomer en in de winter."

Bovendien legde verzoekster volgende verklaringen voor van derden met kopie van hun identiteitskaart (stuk 4):

- [H. S.]: verklaart dat zij sinds 2008 een relatie hebben.
- [E.V.H.] en [C. O.]: verklaren dat zij het koppel kennen sedert 2008 van de wekelijkse zondagse kerkelijke vieringen, geboorte- en doopfeestjes.
- [O. E. R.]: verklaart dat zij hen al meer dan 2 jaar kent als koppel
- [J. D. V.]: verklaart dat zij reeds meer dan 2 jaar een relatie hebben en dat hij foto's van hen heeft die dit aantonen en welke ook werden gevoegd.
- [S. S.]: verklaart dat zij reeds meer dan 2 jaar een relatie hebben
- [H. L.] en [R. D. B.]: verklaren dat zij een relatie hebben sedert november 2008 en samenwonend zijn

Zonder meer stelt dienst vreemdelingenzaken dat dit geen bewijzen vormen. Dit ten onrechte. Bovendien had dienst vreemdelingenzaken wel degelijk contact kunnen opnemen met deze mensen en vormen zij minstens een begin van bewijs zeker en vast in combinatie met de voorgelegde foto's. Dienst vreemdelingenzaken had met deze mensen contact kunnen opnemen.

In tegenstelling tot wat dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing staat de aankoop-bevestiging van telenet op 22.01.2010 en het contract van Electrabel wel degelijk op naam van mevrouw en vermeldt het hun gezamenlijk adres in de Londenstraat te Antwerpen.

Het contract van Electrabel vermeldt ook het telefoonnummer en bankrekeningnummer van mijnheer [S. S.]. Voor de goede orde wordt kopie gevoegd van de bankkaart van mijnheer [S.].

Dat dit blijkt uit de eenvoudige lezing van stuk 5. Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct is, niet zorgvuldig werd genomen en niet redelijk is.

Verzoekster heeft dan ook de indruk dat men haar dossier niet ernstig heeft behandeld en men niet zorgvuldig is geweest.

Dat de bestreden beslissing manifest onjuist is en geen rekening gehouden heeft met de werkelijke situatie van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing niet correct is en gebaseerd is op informatie die foutief is, minstens niet accuraat zodat verzoekster zich vragen stelt bij de wijze van behandeling van haar dossier.

Dat dienst vreemdelingenzaken met al deze elementen geen rekening gehouden heeft.

Dat dit niet redelijk en zorgvuldig is. Verzoekster valt wel degelijk volledig onder de voorwaarden zoals voorzien in artikel 3 van het KB van 07.05.2008 gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending is van artikel 8 van het EVRM, het recht op een privé en een gezinsleven. Het is in casu absoluut niet verantwoord om verzoekster haar aanvraag te weigeren. Op deze wijze zal zij immers verwijderd worden haar partner met wie zij reeds 2 jaar samenwoont en drie jaar een relatie heeft.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven. Verzoekster beroept zich dan ook op het recht op privéleven dat zij met haar dochter en kleinkind moet kunnen dienen uitoefenen. Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat dit een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur en [een] schending is van de motiveringsverplichting.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

[...]"

2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de voorgehouden schending van "de richtlijnen van de Europese commissie" geen ontvankelijk middel uitmaakt.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954. Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf R.v.St. nr. 50.142. 9.11.1994. R.A.C.E. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr, 43,137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere verwijzing naar "de richtlijnen van de Europese commissie".

Verzoeker blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend

verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St, 1994. z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers visumaanvraag diende te worden geweigerd.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeksters beschouwingen, die kennelijk een feitelijke herbeoordeling beogen, kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan als zou artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.8. 05.07.2010 in casu niet zijn nageleefd. Op grond van voormelde bepaling diende verzoekster aan te tonen dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben. Op geen enkele wijze heeft verzoekster zulks aangetoond, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het trouwboekje van de broer van haar partner waaruit zou blijken dat deze gehuwd is op 13.08.2010, huwelijk waarop foto's van verzoekster en haar partner zouden zijn genomen. Al evenmin kan verzoekster dienstig verwijzen naar e-mails van mei 2009. Deze stukken werden immers niet eerder aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ter beoordeling voorgelegd.

De verwerende partij laat tevens gelden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster een DVD heeft voorgelegd.

Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing heeft genomen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verder laat de verwerende partij gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat verklaringen van derden kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

“Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen.” (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)

Terwijl volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tevens geheel terecht heeft geoordeeld dat de foto's geen bewijs vormen, gezien deze geen datum bevatten. De kritiek van verzoekster als zou uit het voorgelegde pv van verhoor blijken dat verzoekster beschikt over foto's van in de winter van 2009 kan aan voormelde terechte vaststelling geen afbreuk doen.

Ook verzoeksters feitelijke kritiek aangaande de aankoopbevestiging van Telenet en de factuur van Electrabel dd. 06.10.2010 kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Deze documenten bevatten immers geen verwijzing naar de betrokken partners, zodat deze geen bewijs vormen van een relatie.

De vermeldingen op het thans voorgelegde contract met Electrabel kunnen niet worden aangenomen, gezien dit contract niet werd voorgelegd.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij meent dat artikel 8 EVRM is geschonden.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zij geen gezinsleven kan hebben met haar vermeende partner in haar land van herkomst.

“2.11. Verzoeker poneert dat hij een familieleven leidt dat hij onmogelijk in Kameroen kan leiden, maar toont dit niet in concreto aan. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf houdende een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de terzake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (‘cfr. (J VANDE LANOTTE, en Y HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford. Intersentia, 2004 en RvS 20juni 2008, nr. 2923 (c)).”

Bovendien geeft het voornemen te huwen of de wens samen te wonen geen automatisch recht op verblijf. Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden in de van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarnaast merkt de verwerende partij nog op dat “Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (RVV nr. 8.469, 07.03.2008)”.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster hoe dan ook geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE. M., Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen “, T VR. 1994. (3). 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoeksters aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40 e.v. van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster de vestiging te weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40, §6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van haar minderjarig kind wat zij zoals verder uiteengezet, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936, 30 april 2004,,). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoekster niet noodzakelijk de verwijdering van haar Belgische kinderen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E. V R.M (EHRM Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).” (R.v.V, nr. 5942 dd.18.1.2008)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.”

2.3.1. Allereerst moet worden geduïd dat waar verzoekster aanvoert dat “de richtlijnen van de Europese commissie” door verweerder miskend werden, zij in gebreke blijft toe te lichten welke specifieke

bepaling van welke Europese richtlijn door verweerder miskend zou zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet akkoord gaat met de beoordeling door verweerder van de stukken die zij aanbracht te onderbouwing van haar stelling dat zij een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), heeft met de heer S.S., doch niet aantoonde dat de appreciatie van verweerder kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betoogt dat zij op alle mogelijke manieren het bewijs kan leveren dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft en dat verweerder de bewijsstukken in concreto zal moeten beoordelen in elk dossier. Uit het aan de Raad voorgelegd administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder al de dienstige door verzoekster aangebrachte stukken bij zijn besluitvorming heeft betrokken en heeft toegelicht waarom deze documenten niet volstaan om het bewijs te leveren dat verzoekster een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, heeft met een Belgische man.

Met betrekking tot de door haar voorgelegde foto's stelt verzoekster dat een aantal van deze foto's genomen werden tijdens het huwelijksfeest van de zus van de heer S.S. en dat uit het trouwboekje blijkt dat dit huwelijk plaatsvond op 13 augustus 2010. Daargelaten de vraag of het feit dat zij op 13 augustus 2010 aanwezig was op een huwelijksfeest toelaat vast te stellen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met de heer S.S., moet worden opgemerkt dat zij voorbijgaat aan het feit dat zij deze toelichting niet aan verweerder verstrekke en ook geen kopie van het trouwboekje van de zus van de heer S.S. aan verweerder overmaakte.

Het komt voorts aan verweerder toe de bewijswaarde van de aangebrachte bewijsstukken te beoordelen en het is niet kennelijk onredelijk om bewijswaarde te onzeggen aan loutere verklaringen die werden opgesteld door familieleden, vrienden of kennissen. Waar verzoekster stelt dat deze verklaringen kunnen gecontroleerd worden en verweerder heeft nagelaten dit te doen moet worden benadrukt dat de bewijslast op verzoekster rust en verweerder niet de verplichting heeft eventuele tekortkomingen in de bewijsvoering op te vangen of in de plaats van verzoekster haar aanvraag met bewijskrachtige stukken te stofferen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster een DVD bij haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voegde en verweerder werpt terecht op dat de vaststelling dat de naam van één van de in casu betrokken personen voorkomt op een aankoopbevestiging en een factuur op zich niet toelaat te stellen dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat deze stukken niet het bewijs leveren van het bestaan van een relatie tussen twee personen.

Door te stellen dat het niet evident is het gevraagde bewijs te leveren, aangezien zij niet op legale wijze in het Rijk verbleef, toont verzoekster evenmin aan dat verweerder één van de door haar aangebracht bewijsstukken op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Het feit dat verzoekster een strafrechtelijke inbreuk pleegde heeft daarnaast niet tot gevolg dat verweerder minder strenge eisen inzake de bewijsvoering zou dienen te stellen.

In de mate dat verzoekster verwijst naar een aantal overtuigingsstukken, waaronder foto's die aan zee werden genomen, en stelt dat deze gecombineerd met nieuwe stukken die zij voor het eerst aanbrengt in het kader van haar procedure voor de Raad toelaten vast te stellen dat zij reeds sedert het jaar 2009 een relatie heeft met de heer S.S. en dat zij verbleven op hetzelfde adres kan het volstaan te stellen dat de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift en die zij niet eerder aan verweerder ter kennis bracht. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster geeft nog aan dat zij bepaalde bewijsstukken reeds aanbracht op 25 oktober 2010 naar aanleiding van een voorgenomen huwelijk. Deze niet betwiste stellingname laat echter evenmin toe te besluiten dat verweerder deze stukken niet bij zijn appreciatie van de aanvraag van verzoekster betrok.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 blijkt derhalve niet.

2.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

2.3.5. Verzoekster verwijst inzake de aangevoerde schending van haar privé- en familielevens naar haar relatie met haar dochter en kleinkind. Zij toont echter niet aan dat zij een dochter en een kleinkind heeft in België. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij enig privéleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster zich te beroepen op haar voorgehouden relatie met een Belgische man, moet worden geduimd dat zelfs in de veronderstelling dat deze relatie valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, geen inmenging in het privé- of gezinsleven kan vastgesteld worden. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt en er blijkt niet dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om haar tot een verblijf in het Rijk toe te laten aangezien geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat zij deze relatie niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst of elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.6. Uit haar uiteenzetting blijkt dat verzoekster ook van oordeel is dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK